

[Elin Appel.]

Skolerne op, at hvad man end mener om Seksualundervisning i Skolerne, skal det nu igen og igen siges, at den virkelige Seksualundervisning har sit rette Forum i Hjemmene, og at hvert Hjem, som svigter denne Opgave, fordi den er lidt vanskelig og man hellere lægger Ansvaret fra sig, svigter noget meget væsentligt. Jeg er sikker paa, at hver Fader og Moder, som fortæller sine Børn Storkehistorier, er med til at undergrave Moralen.

Men det er heller ikke bare Prostitutions- og Halvprostitutionen, der breder Kønssygdommene i Danmark. Dette Lovforslag sigter paa enhver, der ansvarsløst udsætter andre for Smitte, hvem den paagældende saa end er, og det er jo en kendt Sag, at de løse Forbindelser flourer i alle Samfundslag nu om Stunder, ikke mindst blandt de saakaldte „fine Folk“, som absolut skal i Anførselstegn.

Der er en Studentervise, vi sang meget, som havde Omkvædet: Nippe, nippe, nippe, nippe, nip, nap, nup; jeg gad vide, om ikke nogen kender den. Naar man tænker paa de Forhold, vi har her nu til Dags, er det faktisk ud fra det Omkvæd: Nippe, nippe, nippe. Det hverken hjælper noget eller har nogen Interesse, at forskellige Tanter kommer med Pegefingre; det er af langt større Værdi, at Livet hævner sig paa den, der tror at kunne nyde det draabevis, ved at give ham sit bitre Bundfald, men unddrage ham sin virkelige Fylde. Det er nemlig de løse Forbindelsers bitre Frugt. Det er givet, at denne aandelige Følgesygdom kan intet Lovforslag gøre noget ved, og det nærværende Lovforslag kan derfor kun sigte paa at organisere og effektivisere Bekæmpelsen af de Udslag, som de løse Forbindelser giver sig i Kønssygdommenes frygtelige Form. Derfor er dette Lovforslag faktisk Udtryk for, at Jagten fra nu af for Alvor gaar ind paa Prostitutionen, paa Halvprostitutionen og paa de løse Forbindelser, og det skal ikke mere anerkendes, at man kan gaa rundt i et Samfund som Smittebærer, heller ikke med denne Sygdom saa lidt som med nogen som helst anden smittefarlig Sygdom. Derfor mener jeg, det er godt, at Loven allerede i sine første Paragraffer udtrykkeligt fastslaar, at den er en Lov om smitsomme Sygdomme og kun omhandler de Tilfælde, hvor Kønssygdommene er i det smittefarlige Stadium. Kun i dette Stadium er Kønssygdommene et Samfundsspørgsmaal, ellers er de et personligt Anliggende.

Jeg regner det væsentlige i det nærværende Lovforslag for Afsnit III om Patienternes Pligter og Rettigheder. For det første paabyder § 3, 1ste Stykke, enhver, der lider af Kønssygdom eller blot har Grund til at formode det, at lade sig undersøge og behandle. Jeg mener, det er vigtigt, at man her ogsaa inddrager dem, som blot har Grund til at formode, og derved udvider Kredsen af dem, der har Pligt til at søge Behandling.

For det andet paalægger § 3, 2det Stykke, Patienten Pligt til at opgive Smittekilden. Herved mener jeg vi er naaet til den Tap, hvorom den effektive Anstrengelse for Opsporing af Smittekilden maa dreje sig, og det er for saa vidt, mener jeg, Lovforslagets vigtigste Udvidelse fra Oktoberloven 1906.

Afsnit IX indeholder Straffebestemmelserne for den, som undlader at opfylde Paalæg om at underkaste sig Behandling eller fuldføre den. Jeg vilde ønske, at det kommende Udvalg vilde tage op til Overvejelse, om de Straffebestemmelser, der indeholdes i Afsnit IX, er tilstrækkelig strenge. Der staar, at man straffes med Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maanedere.

Jeg henstiller til Overvejelse, om ikke det er for lempeligt, at man kan slippe med en Bøde, hvis man ikke vil opgive Smittekilden. Der vil være en vis Kategori af Personer, der udmærket godt kan smide en Pengesum paa Bordet, uden det generer dem, hvis de derved kan blive fri for at oplyse om deres Smittekilde, medens samme Personer vilde være meget kedede af at komme ind et Par Dage. Naar man tænker paa, hvor streng Straffen er for at udbrede eller bare udsætte for Smitte, synes jeg ikke, det er for meget, at Bødestraffen falder bort, idet det ærede Medlem Hr. Alfred Andreassen jo ikke har Ret i, at de Personer, der er Smittekilder, ikke falder ind under Straffelovens § 256, for det gør de, og den fastsætter Fængsel i indtil 4 Aar eller Hæfte.

I Sammenhæng med Straffelovens § 256 vil jeg gerne sige, at jeg mener, det er fuldstændig rigtigt, at Kommissionen har afvist Dansk Kvindesamfunds Ønske om at faa § 256, Stk. 2, ændret. Der staar, at hvis en Ægtefælle har smittet den anden, skal Paatale kun rejses, naar Ægtefællen ønsker det. Det ønsker man fra Dansk Kvindesamfunds Side ændret, saaledes at Paatale altid skal rejses. Det mener jeg er fuldstændig forkert. Der maa nu alligevel være visse Ting tilbage her i Livet, som Love ikke kan gribe ind i. Vi gisper tilstrækkeligt efter Vejret